

12.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Bảy 21/2/1976

Sau suốt một buổi sáng tập đàn tại nhà Duy Quang, lúc tạm nghỉ buổi trưa, tôi nằm trên băng đá ngoài vườn, đầu óc lơ mơ nhiều hình ảnh không rõ nét. Bỗng Duy Cường vào gọi, bảo rằng bên ngoài có Nguyễn đang đứng đợi.

Chúng tôi nhìn sững nhau thật lâu. Bàn tay Nguyễn đưa ra, tự ý úp lại trên tay tôi, khuôn mặt u buồn tiêu tụy. Cả hai đều im lặng, cơ hồ như đang ngại một sự đánh mất nhau lần nữa nếu mở miệng nói ra bất cứ lời nào.

Mãi lâu tôi hỏi:

“Hôm qua Nguyễn làm gì? Sao không đi tìm Mẫn?”

Chàng đăm đăm nhìn tôi (vẫn ánh nhìn cũ):

“Nguyễn đi ngang nhà Bà Ngoại nhiều lần, lần nào cũng dừng lại nơi chỗ cũ. Căn gác Mẫn tôi đen. Nguyễn đoán Mẫn đi chơi chưa về nên bỏ đi uống *café*, ngồi mãi, nhìn băng quơ mãi, *Nguyễn chẳng hiểu tại sao lại mất Mẫn nữa*. Chỉ thấy mình quay tít và không còn chút nghĩ ngợi nào. Nguyễn về nhà trọ thật trễ, định bỏ đi Dalat sáng hôm qua nhưng lại không đủ can đảm rời xa Sàigòn, xa Mẫn.”

Tôi đưa tay ra. Chàng nắm lấy xiết mạnh.

Cúi đầu, Nguyễn nói nhỏ:

“Sáng nay, Nguyễn đến trước ngõ nhà Duy Quang hai lần nhưng không dám vào. Nguyễn sợ rằng Mẫn đã hết yêu Nguyễn. Nguyễn lại chịu thua Mẫn lần nữa. Nguyễn không chịu mang nỗi sự đau khổ khi phải xa Mẫn.”

Bữa nay, lần thứ nhất, *Nguyễn tự ý bước vào nhà Duy Quang* trong cuộc tập dượt buổi chiều. Điều này khiến tôi xúc động. Rõ ràng Nguyễn đã tự từ khước chính chàng với sự kiêu hãnh cách biệt để đem nỗi vui vô cùng cho tôi.

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Bảy 21/2/1976

Ngày thứ hai đã không có nàng, cảm giác rã rời chán nản. Ta đi lang thang trên phố, vô hồn. Có lẽ ta chịu thua mất vì nhớ thương. Và ta thua thật!

Buổi trưa ta ghé tìm nàng ở chỗ tập đàn. Đang loay hoay với chính mình thì một người trong ban nhạc vào gọi nàng giùm ta.

A! Nàng đây! Người yêu dấu bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt ta. Nỗi nhớ thương héo hắt tích tụ từ mấy hôm rày, khiến ta ngỡ ngàng không nói gì được. Nàng nắm lấy tay ta, thật cảm động. Ta đến tìm nàng đây với cả tâm hồn chất chứa.

Nàng thoáng vẻ rũ rượi mỗi mệ, hỏi rằng sao hôm qua ta không đến tìm nàng? Hôm qua ta làm gì?

Ta lặng người xiết tay nàng thật chắc, chỉ cho nàng xem vết thương nơi chân, bị vấp hôm qua trước ngõ nhà nàng. Vết thương khô máu nhưng vẫn còn đau nhức âm ỉ.

Ngồi trong một quán café gần đó, chúng tôi uống rượu nói chuyện băng quơ. Chặp nữa, nàng phải vào tiếp tục tập dượt, ta lại tiếp tục lang thang.

Lúc chia tay, ta bảo ngày mai ta đi công tác sinh viên ở Củ Chi. Nàng tỏ vẻ ái ngại cho ta phải đi nhằm ngày 23 âm lịch!

[]